

Sygn. akt IV CNP 37/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 3 października 2012 r., sygn. akt XVI Ca [...],
w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w T.
przeciwko S. [...] z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2012 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanej S. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 7 marca 2012 r., którym po ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji nakazane zostało wydanie opisanego w wyroku pomieszczenia kotłowni, na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w T.. Podstawą prawną rozstrzygnięcia był art. 3 ust. 2 w związku z art. 12 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali i art. 206 k.c. w związku z art. 1 ust. 2 i art. 6 wymienionej ustawy. Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną zaskarżonego wyroku.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 października 2012 r. pozwana Spółka zarzuciła temu wyrokowi naruszenie praw materialnego, tj. art. 20, art. 21 ust. 1 i art. 64 Konstytucji, art. 140, art. 206 i art. 222 k.c., art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz art. 2 ust. 2 i 4, art. 3 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy o własności lokali. Skarżąca wniosła o stwierdzenie, że ze względu na naruszenie wskazanych przepisów zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Pozwana spełniła wymagania formalne skargi, jednak w sposób nieprzekonujący wskazała na jej materialno-prawną zasadność. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego jest nadzwyczajnym środkiem procesowym, który winien być wnoszony tylko w przypadku szczególnie rażącego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji. Według doktryny pojęcie „niezgodności z prawem” w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. rozpatruje się uwzględniając charakter i istotę działalności jurysdykcyjnej sądu oraz przyznanej mu swobody orzeczniczej, w szczególności co do wyboru dokonywanej

wykładni przepisów prawa oraz jego zastosowania do ustalonego stanu faktycznego. Z kolei, Sąd Najwyższy w utrwalonym orzecznictwie wskazał na rozumienie „niezgodności z prawem” według powołanego przepisu jako oczywistej i rażącej obrazie prawa przez wyrok sądu. Chodzi więc zwłaszcza o orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z jednoznacznymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa, mającymi zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego. Naruszenie to ma więc mieć charakter kwalifikowany (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2006 r., V CNP 68/06, niepubl.; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174 i z dnia 18 lutego 2009 r., I CNP 97/08, Biul. SNIC 2009, nr 10, s. 48).

W rozpoznawanej sprawie ma się do czynienia właśnie z taką sytuacją, gdy skarżąca dopatruje się naruszenia prawa, które by miało skutkować stwierdzeniem spełnienia przesłanek z art. 424¹ § 1 k.p.c. przede wszystkim dlatego, że dokonana przez nią wykładnia podnoszonych przepisów jest odmienna od wykładni sądu, szczegółowo i starannie przedstawionej w bardzo obszernym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ma to dodatkowo miejsce w okolicznościach związania Sądu pierwszej instancji, powtórnie rozpoznającego sprawę na skutek uchylenia pierwszego wyroku, wykładnią przepisów mających zastosowanie w sprawie, dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Mimo zatem przekonania skarżącej o słuszności jej twierdzeń, co próbowała wykazać przedstawiając na ich poparcie przykłady z orzecznictwa i własną interpretację ustalonego stanu faktycznego, zarzuty skarżącej pozostają jej subiektywnym punktem widzenia na sprawę i nie wykazują naruszenia prawa, które miałoby być istotne w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]